

Duet op Duracell

18/04/2023 om 18:15 door Gilles Michiels

Bij *Bagger* van Compagnie Cecilia is meer dan één hoek af.

Het is een terugkerende uitdaging voor wie een theaterduet maakt: hoe overstijg je de voorspelbare opposities tussen twee acteurs? Die vraag kan ook ten grondslag liggen aan *Bagger* van Compagnie Cecilia. De muziektheatervoorstelling brengt Tom Vermeir en Patricia Kargbo samen. Hij, een witte man van middelbare leeftijd, en zij, een jonge zwarte vrouw. Maar ook, zo suggereert het stuk, twee acteurs die hun identiteit proberen te rijmen met een sector die hen tot toegevingen dwingt.

In *Bagger* speelt Vermeir een acteur die mijmert over de glorie tijd van weleer, toen in de backstage nog rijkelijk champagne vloeide. Nu speelt hij reclamespotjes in het buitenland en heeft hij zijn theaterromantiek ingeruild voor een scheut cynisme. Dan heeft de jonge actrice van Kargbo meer zelfrespect; ze trapt het liever af dan opnieuw voor haar huidskleur te worden gecast.

Foto: kurt van der elst

De discussie tussen de personages Tom en Patricia is er een die zou k nnen plaatsvinden tussen Vermeir en Kargbo. De acteurs spelen er een spel met realisme, maar Yahya Terryn, huisregisseur bij Cecilia, beoogt kennelijk meer dan dat. Zijn personages – twintig jaar verschil – willen je laten geloven dat ze een koppel vormen. Of van identiteit kunnen wisselen. Door een vreemde medische aandoening barsten ze zelfs in zingen uit.

Spreidstand

Klinkt prettig gestoord? Is het ook. Al moet gezegd dat de acteurs goed weggkomen met die spreidstand. *Bagger* bevat tranches de vie over banale huiselijke geschillen, maar biedt net zo goed lollig metatheater en hitsige muzikale intermezzi, ondersteund door een vierkoppige band. Zo muteert een relatieschets in een wip tot een operatesk schouwspel. Die dolle rit volmaken zonder ongelukken, is op zich een prestatie.

Bagger mikt met verve voorbij de opposities. Maar in slechts zestig minuten slaat het wel heel veel richtingen in. Waarom rekken de makers hun pseudorealistisch kader zo ver op dat het overbodig wordt? Waarom forceren ze plotwendingen om zangpartijen of dialogen te rechtvaardigen, als die op zichzelf krachtig genoeg zijn?

Een consequent geheel is *Bagger* allerm minst. Het is w l een stuk dat onvoorspelbaar durft te zijn, en waarin je heerlijk kunt crashen.